RGYAL RABS GSAL BA'I ME LONG

The Mirror of the Royal Genealogies

INTRODUCTION

The *rGyal rabs gsal ba'i me long* is also referred to as the *Chos 'byung gsal ba'i me long*, *The Mirror of the Origin of Religion*, in its own colophon.

The text is thought to have been composed by Lama Dampa Sonam Gyaltsen (bLa ma dam pa bsod rnam rgyal mtshan, 1312–1375) and completed shortly before his death. Lama Dampa was a Sakyapa (Sa skya pa) religious scholar and abbot of Sakya monastery from 1343 to 1347. He was the religious teacher of the Pagmodrupa (Phag mo gru pa) Ta'i Situ Jangchub Gyaltsen (Byang chub rgyal mtshan) in his early years and the two remained close. There is, however, some debate about this attribution (van der Kuijp 1993).

The early fourteenth century was a period of conflict between the Sakya and the Pagmodru, among others, and in 1353 Samye (bSam yas) monastery was badly damaged. The text of the royal genealogies seems to have been compiled concurrently with its reconstruction. It was supposedly written at the behest of a Rinchen pel (Rin chen dpal), but Sørensen (1994: 35) suggests that the original motivation probably came from Jangchub Gyaltsen.

The author drew on many different sources and the text is presented as a compilation (*bsgrigs*). The text, often referred to as *Me long ma*, became very popular among both historians and Tibetans in general, and was frequently cited by later writers. Certain sections correspond closely to parts of the *Khrims gnyis lta ba'i me long*.

Tuttle (2013: 204) states that the narrative reinforced the Pagmodru efforts to revive imperial Tibetan traditions by emphasizing the association of Songtsen Gampo (Srong btsan sgam po), founding figure of the Tibetan empire, with the Buddhist deity Avalokiteśvara

Sources

Xylographs:

rGyal rabs gsal ba'i me long. 1750–60. Edited by bLa ma chen po kun dga' 'phrin las rgya mtsho.

[This is generally known as the sDe dge edition. There is a copy in the British Museum (19999b.9)]

TBRC: W00CHZ0103341

There are eight other xylograph versions of the text on the TBRC website.

Printed version:

rGyal rabs gsal ba'i me long. 1981 [2002]. Beijing: Mi rigs dpe skrun khang.

[This is a modern version of the sDe dge edition]

TBRC: W00KG09730

For other versions and secondary literature, see:

Martin, Dan. 1997. *Tibetan Histories: A Bibliography of Tibetan-language Historical Works.* London: Serindia, pp. 60–61.

References

Translations:

Sørensen, Per. 1994. *Tibetan Buddhist Historiography: The Mirror Illuminating the Royal Genealogies*. Wiesbaden: Harrassowitz Verlag.

Sakyapa Sonam Gyaltsen. (T. McComas and Lama Choedak Yuthok, trans.) 1996. *The Clear Mirror: A Traditional Account of Tibet's Golden Age*. Ithaca: Snow Lion Publications.

Other References:

van der Kuijp, Leonard. 1993. Fourteenth Century Tibetan Cultural History III: The Oeuvre of Bla ma dam pa Bsod nam rgyal mtshan (1312–1375), *Berliner Indologische Studien* 7: 109–47.

Tuttle, Gray. 2013. The Clear Mirror's Account of Songtsen Gampo. In K. Schaeffer et al. (eds), *Sources of Tibetan Tradition*. New York: Columbia University Press.

OUTLINE

The following outline and extracts follow the 2002 Beijing edition. They omit the glosses, which were probably added to the text published in the century following its composition (Sørensen 1994: 32).

The first six chapters concern the birth of Buddhism in India, its spread into China and Mongolia, and the birth and activities of Avalokiteśvāra.

Chapters seven and eight concern the early Tibetan kings.

Chapters nine to seventeen concern the emperor Songtsen Gampo, his queens, and their activities.

Chapter ten describes Tonmi Sambhota's (Thon mi sam bho ta) mission to India, the invention of the Tibetan script, and the making of the laws.

Chapters twelve and thirteen concern the mission of minister Gar (mGar) to Nepal and China and the invitation of a princess from each to become a wife for Songtsen Gampo.

Chapters fourteen and fifteen concern the erection of Buddhist temples.

Chapter sixteen describes the conversion of Tibetan subjects to Buddhism and includes the tale of two Khotanese monks.

Chapter seventeen concerns the departure of Songtsen Gampo and his queens, who merge into a statue.

Chapters eighteen to thirty-three[1] concern events that took place after the death of Songtsen Gampo. It lists subsequent emperors, including Tri Song Detsen (Khri srong lde btsan), and describes the building of Samye, the debate held there, and the activities of Padmasambhava. It continues with events that occurred after the fall of the empire, up to and including the activities of Atiśa in the eleventh century.

EXTRACTS

Chapter 10: How Minister Tonmi modified the Indian script and how the laws of the ten virtues were established by the king.

བཅུ་པ། བློན་པོ་ཐོན་མིས་རྒྱ་གར་ནས་ཡི་གེ་བསྒྱུར་བ་ལས། རྒྱལ་པོས་དགེ་བ་བཅུའི་ཁྲིམས་བཅས་པའི་སྐོར།

[p. 66]

དེ་ནས་ཆོས་དགེ་བ་བཅུ་ལ་བརྟེན་པའི་རྒྱལ་ཁྲིམས་འཆའ་བ། འདོད་ཡོན་ལྔ་སྤེལ་བ། ཕན་ཚུན་དུ་སྐྱེས་བསྐུར་བ། མངའ་འོག་གི་འབངས་རྣམས་ལ་ཆོས་ཀྱི་བཀའ་བསྒོ་བ་ལ། བོད་ན་ཡི་གེ་མེད་པས། བློན་པོ་དབང་པོ་རྣོ་བ་བདུན་རྒྱ་གར་དུ་ཡི་གེ་སློབ་ཏུ་བཏང་བས། མཐའ་འདྲེ་རྣམ་པ་གསུམ་ལ་ཐུག་ནས་ལོག་པས། དེ་ནས་ཐོན་མི་ཨ་ནུའི་བུ། ཐོན་མི་སམྦྷོ་ཊ་ཞེས་པ་ཡིད་གཞུངས་པ་དབང་པོ་རྣོ་བ། ཡོན་ཏན་དུ་མ་དང་ལྡན་པ་ཅིག་ཡོད་པ་ལ། གསེར་མང་པོ་བསྐུར་ནས་རྒྱ་གར་དུ་ཡི་གེ་སློབ་ཏུ་བཏང་ངོ། དེར་བློན་པོས་རྒྱ་གར་ལྷོ་ཕྱོགས་སུ་ཕྱིན་ཏེ། ཡི་གེའི་སྐད་ལ་མཁས་པ་བྲམ་ཟེ་ལི་བྱིན་ཞེས་བ་ཡོད་ཟེར་བ་ཐོན་ནས། བྲམ་ཟེ་ག་ལ་བ་དེར་ཕྱིན་ཏེ། གུས་པར་ཕྱག་བཙལ་ཏེ་གསོལ་བ།

Then, because there was no written language in Tibet with which to create royal laws based on the ten religious virtues, in order to propagate the five desirable objects, to distribute gifts to everyone, and to impart religious precepts to his subjects, [Songtsen Gampo] dispatched seven clever ministers to India to learn the script. However, they returned, having encountered three kinds of demons at the border. Next, the son of Thon mi a nu, Thon mi Sambho ta, who was perceptive, clever, and had many good qualities, was sent to India, carrying a quantity of gold with him, in order to learn the script. There, having gone to the south of India, the minister heard about an expert in the written language, the brahmin Li byin. He went to meet the brahmin and reverently offered his respects to him and said:

[1] In other editions, chapter eighteen is the final chapter, combining what is contained in chapters eighteen to thirty-three in the 2002 edition.

ཐུགས་རྗེ་རབ་རྒྱས་རྣམ་འཕྲུལ་ལྷ་ཡི་རིགས།།

ཡོན་ཏན་ལྡན་པས་བྲམ་ཟེའི་རིགས་སུ་འཁྲུངས།།

ཚེ་སྔོན་ཡོན་ཏན་སྦྱངས་པ་སོང་བའི་མཐུས།།

ལུང་རིགས་ཡི་གེའི་སྒྲ་ལ་ཕུལ་དུ་ཕྱིན།།

མཁས་གྲུབ་རིག་འཛིན་བྲམ་ཟེ་ཆེན་པོ་ཁྱེད།།

ཅུང་ཟད་བདག་ལ་དགོངས་ཤིང་གསན་དུ་གསོལ།།

བདག་ནི་མཐའ་འཁོབ་བོད་ཀྱི་བློན་པོ་ཡིན།།

བདག་གི་རྒྱལ་པོ་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ལགས།།

བཅུ་གསུམ་ལོན་ནས་རྒྱལ་ས་རབ་བཟུང་སྟེ།།

རིན་ཆེན་ཁྲི་ཡི་སྟེང་དུ་བཞུགས་པའི་དུས།།

འཁོར་འབངས་རྣམས་ལ་ཆོས་ཀྱིས་ཚིམ་པ་དང་།།

དགེ་བ་བཅུ་ཡི་རྒྱལ་ཁྲིམས་བཅའ་བ་ལ།།

བདག་གི་ཡུལ་ན་ཡི་གེའི་སྲོལ་མེད་པས།།

བདག་ལ་ཕྱག་རྟེན་རྒྱ་ཆེན་བསྐུར་ནས་ནི།།

ཁྱེད་ཀྱི་ཡུལ་དུ་ཡི་གེ་སློབ་ཏུ་བཏང་།།

མཁས་པ་ཁྱེད་ཀྱིས་སྒྲ་ཚད་ཡི་གེའི་ཚོགས།།

མ་ལུས་བདག་ལ་གནང་བར་མཛད་དུ་གསོལ།།

Of the class of gods, being the most miraculous and abounding in compassion,

Since you are endowed with qualities, you have been born as a brahmin.

By virtue of these endowments, which have been refined in previous lives,

Accomplished in scripture, logic, and written language,

You, great Brahmin, knowledgeable and learned,

Please be considerate and listen to me.

I am a minister from Tibet, a barbarous borderland,

My king is Thugs rje chen po,

Who assumed the throne at the age of thirteen.

When he was sitting on his bejewelled throne,

In order to satisfy his subjects with religious doctrine,

And to create the royal law of the ten virtues,

Since the custom of writing was absent in my country,

He entrusted a large quantity of personal gifts to me,

And sent me to your country to learn the written language.

So, learned one, please teach me grammar and letters,

Without holding anything back.

The narrative continues with a description of the new Tibetan script.

[p. 73] [Note, the 2002 edition gives many alternatives in brackets]

དུས་དེ་ཙ་ན། ཡང་གྲགས་ཀྱི་བློན་པོ་སུམ་བརྒྱ་ལ། མིང་ཆེན་གྱི་བློན་པོ་བཅུ་དྲུག་ཡོད། མེད་ཐབས་མེད་པའི་བློན་ཆེན་བཞི། རྒྱལ་པོའི་སྐུ་གསུང་ཐུགས་ཀྱི་ཞབས་ཏོག ཕྱི་ནང་བར་གསུམ་གྱི་བྱ་བ་བྱེད་པའི་བློན་པོ། བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའི་གདུང་བརྒྱུད་བློན་པོ་བཅུ་དྲུག་གི་ཐོག་དྲངས་པའི་བློན་པོ་སུམ་བརྒྱ་ཡོད་དོ། དེའང་ཕྱི་བློན་བཙན་པོ་དྲུག ནང་བློན་བཟང་པོ་དྲུག བཀའི་འཕྲུལ་བློན་བཞིའོ། དེ་ལ་ནང་བློན་བཟང་པོ་དྲུག་ནི། འཕྲུལ་གྱི་སྣ་ཆེན་རིགས་བཟང། ཞང་པོ་རྒྱལ་གྱི་ཁྲམ་བཟང། ཅོག་རོ་རིག་པའི་སྐད་བཟང་། ལྷར་གཟིགས་ཞོག་པོ་བསྟན་བཟང་། ཀའི་གཉགས་སྟོན་འཕེལ་བཟང་། སྦས་ལྕང་དཔལ་གྱི་ལེགས་བཟང་། ལ་སོགས་ཏེ། བློན་པོ་བརྒྱ་ཐམ་པས། རྒྱལ་པོའི་སྐུའི་ཞབས་ཏོག་དང་། ནང་གི་བྱ་བ་ཐམས་ཅད་བྱེད་དོ། ཕྱི་བློན་བཙན་པོ་དྲུག་ནི། ཁྱུང་པོ་སྦུ་ན་བཟང་བཙན། ལམ་ཁྲི་བདེ་ལྷག་ཁྲི་བཙན། མུ་ཁྲི་རྡོ་རྗེ་གནམ་བཙན། མཐིང་གི་བྱང་ཆུབ་མཆོག་བཙན། ཐར་པ་ཀླུའི་དཔལ་བཙན། རོང་པོ་འཕྲུལ་གྱི་སྡེ་བཙན་ལ་སོགས་པའི་བློན་པོ་བརྒྱ་ཐམ་པས་ཕྱི་བློན་བྱེད།

At that time, among the three hundred very famous ministers, there were sixteen ministers of high reputation; four indispensable great ministers; those who served the king’s body, speech and mind; those who conducted exterior, interior, and intermediate affairs; they were headed by sixteen ministers of the lineage of the Bodhisattvas. There were also six powerful ministers of the exterior, six excellent ministers of the interior, and four ministers of wise counsel.

As regards the six excellent interior ministers, they were ‘Phrul gyi sna chen rigs bzang, Zhang po rgyal gyi khram bzang, Cog ro rig pa’i skad bzang, lHar gzigs shog po bstan bzang, Ka’i gnyags ston ’phel bzang, and sBas lcang dpal gyi legs bzang. In all, one hundred ministers served the king’s person and conducted internal affairs.

As regards the six powerful ministers of the exterior, they were Khyung po sbu na bzang tsan, Lam khri bde lhag khri btsan, Mu khri rdo rje gnam btsan, mThing gi byang chub mchog btsan, Thar pa klu’i dpal btsan, and Rong po phrul gyi sde ba tsan. In all, one hundred ministers conducted external affairs.

[p. 74]

ཤར་རྒྱ་དང་། མི་ཉག་གི་ཡུལ་ནས་བཟོ་དང་རྩིས་ཀྱི་དཔེ་བླངས། ལྷོ་ཕྱོགས་རྒྱ་གར་གྱི་ཡུལ་ནས་དམ་པ་ཆོས་ཀྱི་སྒྲ་བསྒྱུར། ནུབ་ཕྱོགས་སྭོག་པོ་དང། བལ་པོའི་ཡུལ་ནས་ཟས་ནོར་ལོངས་སྤྱོད་ཀྱི་གཏེར་མཛད། བྱང་ཕྱོགས་ཧོར་དང་ཡུ་གེ་རའི་ཡུལ་ནས་ཁྲིམས་དང་ལས་ཀྱི་དཔེ་བླང། མདོར་ན་ཕྱོགས་བཞི་ལ་དབང་བསྒྱུར་ཞིང་ལོངས་སྤྱད་ནས། འཛམ་གླིང་ཕྱེད་ཀྱི་ཁ་ལོ་སྒྱུར་བའི་རྒྱལ་པོ་མཛད་དོ།

To the east, from China and Xi-xia (*mi nyag*) were taken the examples of handicrafts and arithmetic; to the south, from India, religious texts were translated; in the west, from Swog po and Nepal, were created treasuries of food, wealth, and possessions; to the north, from Mongolia and Uighur, laws and the organization of labour were taken. In this way, by dominating and profiting from what lay in all four directions, the king ruled over half the world.

ཐོན་མི་སམྦྷོ་ཊ། མགར་སྲང་བཙན་ཡུལ་བཟུང་། འབྲི་སེ་རུ་གོང་སྟོན། ཉང་ཁྲི་བཟང། ཡང་སྟོན་ལ་སོགས་པ་བློན་པོ་བརྒྱ་ཐམ་པས་བར་གྱི་ཁྱད་སྙོམས། རྒྱལ་པོས་བཀའ་སྩལ་པ་བཞིན། དགེ་བ་བཅུའི་ཁྲིམས་བཅའ་བ་སྟེ།

Ton mi Sambho ta, mGar srang btsan yul bzung, ’Bri se ru gong ston, and Nyang khri bzang yang ston, and others—amounting to one hundred ministers, in all—levelled differences and, in

accordance with the king's orders, made the laws of the ten virtues.

བཟང་ལ་བྱ་དགའ་སྟེར། ངན་པ་ལ་ཆད་པ་གཅོད། མཐོ་བ་ཁྲིམས་ཀྱིས་གནོན། དམའ་བ་ཐབས་ཀྱིས་སྐྱོང་། སྐུ་བསྲུང་སྡེ་བཞིར་སྦྱད། ཕུ་ཆུ་རྫིང་དུ་བསྐྱིལ། མདའ་ཆུ་ཡུར་བར་དྲངས། བྲེ་སྲང་གཏན་ལ་ཕབ། ཞིང་ལ་ལྷུ་ཙ་སྦྱད། མི་ལ་ཡི་གེ་བསླབས། རྟ་ལ་མདོངས་སུ་བྲིས། ལེགས་པའི་དཔེ་སྲོལ་བཙུགས་སྟེ། འཐབ་མོ་བྱས་པ་ལ་ཆད་པ། བསད་པ་ལ་ཆེ་ཆུང་གི་སྟོང་བྱེད་པ། བརྐུས་པ་ལ་བརྒྱད་འཇལ་ངོས་དང་དགུ བྱི་བྱས་པའི་ཡན་ལག་གི་ཐུན་བཅད་ནས་ཡུལ་གཞན་དུ་སྐྱུགས་པ། རྫུན་བྱས་པའི་ལྕེ་གཅོད་པའོ།

Rewards to be given to the good; punishment to be inflicted on the bad; the high to be subdued by laws; the low to be protected by various means; the bodyguards to be divided into four; the highland water to be collected in reservoirs; the lowland water to be conducted into channels; weights and measurements to be established; fields to be divided into plots; men to be taught to write; horses to be marked; exemplary customs to be established; those who instigate quarrels to be punished; proportionate compensation to be paid by those who kill; thieves to pay back eight-fold, making nine with the object itself; those guilty of sexual misconduct to be banished, having had limbs cut off; liars to have their tongues cut.

[p. 75]

གཞན་ཡང་དཀོན་མཆོག་གསུམ་ལ་སྐྱབས་སུ་སོང་ཞིང་། དད་པ་དང་མོས་གུས་བྱ་བ། ཕ་མ་ལ་དྲིན་དུ་གཟོ་ཞིང་བཀུར་སྟི་བྱ་བ། མི་དྲིན་ཆེན་དང་ཕ་ཁུ་རྒན་གསུམ་གྱི་ཡི་མི་གཅོད་ཅིང་། བཟང་པོའི་ལན་བྱེད་པ། མི་ཡ་རབས་དང་རིགས་བཙུན་པ་ལ་མི་རྙོལ་ཅིང་དང་དུ་ལེན་པ། ལས་དང་སྤྱོད་པ་ཐམས་ཅད་ཡ་རབས་ཀྱི་རྗེས་སུ་འབྲང་བ། ལྷ་ཆོས་དང་ཡི་གེ་ལ་བློ་འཇུག་ཅིང་དོན་ཤེས་པར་བྱ་བ། ལས་རྒྱུ་འབྲས་ལ་ཡིད་ཆེས་ཤིང་། མི་དགེ་བ་འབའ་ཞིག་ལ་འཛེམ་པ། མཛད་བཤེས་དང་ཁྱིམ་མཚེས་ལ་ཕན་འདོགས་ཅིང་གནོད་སེམས་མི་བྱ་བ། གཞི་དྲང་པོར་བྱ་ཞིང་བློ་སེམས་དཔང་དུ་འཛུག་པ། ཟས་ཆང་ལ་ཚོད་འཛིན་ཅིང་ཁྲེལ་ཡོད་པར་བྱ་བ། བུ་ལོན་དུས་སུ་འཇལ་ཅིང་། བྲེ་སྲང་ལ་གཡོ་རྫོལ་མི་བྱ་བ། མ་བསྐོས་ཤིང་མ་བཅོལ་བའི་བྱ་བ་ལ་རྟོག་འཇུག་མི་བྱ་བ་དང་། གྲོས་ཀྱི་ནང་དུ་བུད་མེད་ཀྱི་ཁ་ལ་མི་ཉན་ཅིང་རང་ཚུགས་འཛིན་པ། ཡིན་མིན་གྱིས་མ་ཚང་བ་བྱུང་ན། ཡུལ་ལྷ་བསྟན་སྲུང་དཔང་དུ་བཙུགས་ནས་མནའ་བྱེད་པ་ལ་སོགས་ཏེ།

Further: to seek refuge in the Three Jewels, to have faith and show them devotion; to repay the kindness of one's parents by treating them with respect; not to reject gracious people (benefactors), older male relatives, and elders, but to repay them well; not to quarrel with nobles and members of the upper classes, but to yield (*du len pa*), and to follow their noble works and deeds; to concentrate on religion and its texts, so as to understand their meaning; to have faith in the law of karma; to avoid completely the non-virtues; to help friends and neighbours and not to harbour malicious thoughts towards them; to be honest and bear witness to one's thoughts; to consume food and *chang* appropriately and to act modestly; to repay debts on time; not to be dishonest with weights and measures; not to enter into reflection on matters to which one has not been appointed or commissioned; to not listen to advice given by women, but to act independently; if a case is incomplete, because the facts are not certain, to take the local and protector deities as witnesses and swear an oath.

དགེ་བ་བཅུ་ལ་དཔེ་བྱས་བས་ནས། བོད་ཁྲིམས་ཉི་ཤུ། སྐྱིད་ཤོད། ཤོ་མ་ར་རུ་གཏན་ལ་ཕབ་སྟེ། རྗེ་བློན་ཀུན་གྱི་ཕྱག་རྒྱས་བཏབ་སྟེ། ཉི་ཟླའི་འོད་ལྟ་བུར་ཁྱབ་པར་མཛད་དོ།།

Using the ten virtues as examples, the twenty Tibetan laws were establised at Sho ma ra, the

seals of the kings and ministers were affixed, and they were promoted widely, like the light of the sun and the moon.

Chapter 12: Concerning the invitation of the Nepalese Princess, Khri btsun

བལ་མོ་བཟའ་ཁྲི་བཙུན་གདན་དྲངས་པའི་སྐོར།

Tibetan minister Gar (mGar) visits Nepal to invite the Princess, Tritsun (Khri btsun), to Tibet as Songtsen Gampo's wife. He has an audience with the Nepalese king. Gar hands over a bejewelled helmet and promises that it will protect the kingdom and make the king victorious.

The king talks of his Buddhist heritage and tells the minister to return and ask the Tibetan king if he is capable of enacting laws in accordance with the ten virtues:

[p. 88]

ཆོས་དགེ་བ་བཅུ་དང་བསྟུན་པའི་རྒྱལ་ཁྲིམས་འཆའ་ནུས་སམ་མི་ནུས་དྲིས་ཤོག། དེ་ནུས་ན་ལྷ་གཅིག་སྟེར། མི་ནུས་ན་མི་སྟེར་གསུང་ངོ་།

'Ask if he is capable of enacting laws in accordance with the ten religious virtues. If he is, I will give the princess. If not, I will not give her', he said.

The minister then hands the king a letter from Songtsen Gampo, in which he praises the king for possessing the law of the ten virtues, acknowledges that Tibet is a barbarous borderland, which does not have such laws, and promises that if the king grants him the princess, he will enact laws based on the ten virtues. The letter continues:

[p.88]

ངས་སྐུ་ལུས་ཀྱི་སྤྲུལ་པ་ལྔ་སྟོང་དུ་སྤྲུལ་ནས། དགེ་བ་བཅུ་དང་ལྡན་པའི་ཁྲིམས་སྔ་དྲོ་གཅིག་ལ་འཆའ་ནུས་པར་བྱེད་དོ།

I will create five thousand bodily emanations and I will be able to create laws endowed with the ten virtues in one morning.

Later, the king tells the princess to go to Tibet and she asks how she should behave. He talks of the qualities of Tibet, its natural resources, its statues, the fact that the king is a god, and says that although the *dharma* is lacking, the king possesses a code of law.

[p.92]

རྒྱལ་པོ་ལྷ་ཡིན་འཁོར་རྣམས་བྱང་ཆུབ་སེམས།།

དམ་ཆོས་མེད་ཀྱང་རྒྱལ་པོའི་དཀའ་ཁྲིམས་ཡོད།།

The king is a god and his retinue are Bodhisattvas.
Although he does not have the holy doctrine (*dam chos*), the king has laws (*bka' khrims*).

Chapter 13: Chapter thirteen, concerning the invitation of the Princess Kong jo

རྒྱ་མོ་བཟའ་ཀོང་ཇོ་གདན་དྲངས་པའི་སྐོར།

The minister Gar then travels to China to ask the king to give his daughter, then princess Kong jo, to Songtsen Gampo in marriage. The king asks Gar whether Songtsen Gampo is capable of enacting royal law based on the ten virtues.

[p. 99]

ཁྱོད་རང་གི་རྒྱལ་པོ་དེ་ལ་དགེ་བ་བཅུ་དང་ལྡན་པའི་རྒྱལ་ཁྲིམས་འཆའ་ཨེ་ནུས་དྲིས་ལ་ཤོག དེ་ནུས་ན་བུ་མོ་སྟེར། མི་ནུས་ན་མི་སྟེར་གསུངས་པས།

‘Ask your king whether he is capable of creating royal laws endowed with the ten virtues. If he is, I will give my daughter. If not, I will not give her’, he said.

Gar opens a letter from Songtsen Gampo in which he promises to enact such laws in a single day. It concludes with:

ངས་སྐུ་ལུས་ཀྱི་བཀོད་པ་ལྔ་སྟོང་དུ་སྤྲུལ་ནས། དགེ་བ་བཅུའི་ཁྲིམས་ཉི་མ་གཅིག་ལ་འཆའ་ནུས་པ་བྱེད་དོ།།

I will create five thousand emanations from my body, and I will be able to create laws of the ten virtues in a single day.

The king then sends the princess to Tibet, telling her of the great qualities of Tibet and of its king.

[p. 113]

མི་དགེ་བཅུ་སྤངས་དགེ་བཅུའི་ཁྲིམས་ལ་གནས།

He rejects the non-virtues and observes the laws of the ten virtues.

Chapter 16: The concealment of treasures and the conversion of all Tibetan subjects to Buddhism, in order to give rise to benefit and happiness

ཕན་པ་དང་བདེ་བ་འབྱུང་བའི་ཕྱིར། གཏེར་སྦས་པ་དང་བོད་འབངས་ཐམས་ཅད་ཆོས་ལ་བཀོད་པར་མཛད་པའི་སྐོར།

[p.159]

དེ་ནས་རྒྱལ་པོས་བོད་འབངས་རྣམས་དགེ་བ་བཅུའི་ཁྲིམས་ལ་གནས་པར་མཛད་པའི་ཕྱིར་དུ། སྐྲག་ཅིང་འཇིགས་པའི་ཁྲིམས་ར་འཆས་ཏེ། སངས་རྒྱས་ཀྱི་བསྟན་པ་ལ་གནོད་པ་བྱས་པ་དང་། བོད་ཁྲིམས་ལས་འགལ་བ་བྱས་པ་རྣམས་ལ་ཆད་པ་གཅོད་པ་ཡིན་ནོ་ཞེས་བསྒྲགས་ནས་སྤྲུལ་བ་མཛད་དེ། མི་མ་ཡིན་རྣམས་ལ་བཅིང་བ་དང་། བརྡེག་པ་དང་། མིག་འདོན་པ་དང་། སྨྱིད་པ་གཅོད་པ་ལ་སོགས་པ་མཛད་དེ། དོན་ལ་གྲུབ་པ་མེད་ཀྱང་། ཐམས་ཅད་ཐུངས་སྐྲག་བསྐྱེད་པའི་ཐབས་མཛད་ནས། དགེ་བཅུའི་ཁྲིམས་ལ་བཀོད་དོ།།

Then the king, in order to make his subjects observe the laws of the ten virtues, created a law court of fear and horror. He proclaimed that those harming the Buddhist doctrine or disobeying the Tibetan law would be punished. Then he created apparitions, non-humans who were bound, beaten, had their eyes removed and limbs cut off, and so on. Although these things were not real, it terrified the people. [In this way] he established the laws of the ten virtues.

[p.159]

དེའི་ཚེ་ལི་ཡུལ་ལྷུང་ར་སླུག་པོ་ན། དགེ་ཚུལ་གཉིས་ཀྱིས་འཕགས་པ་འཇམ་དཔལ་ལོ་བརྒྱད་ཀྱི་བར་དུ་བསྒྲུབས་པས། མ་འགྲུབ་པར་ནམ་མཁའ་ནས་སྒྲ་བྱུང་སྟེ། དགེ་ཚུལ་ཁྱེད་གཉིས་དང་འཇམ་དབྱངས་ལས་འབྲེལ་མེད་པས་དངོས་གྲུབ་བརྙེས་པར་དཀའ། ཁྱེད་གཉིས་ཀྱི་ལྷ་འཕགས་པ་སྤྱན་རས་གཟིགས་ཡིན་པས། འཕགས་པ་དེ་ད་ལྟ་བོད་ཁ་བ་ཅན་

གྱི་རྒྱལ་ཁམས་ན། །བོད་ཡི་རྒྱལ་པོ་ཏུ་སྐུ་སྤྲུལ་ཡོད། དེར་སོང་དང་ཞལ་དངོས་སུ་མཇལ་བར་ཡོད་དོ་ཞེས་ལུང་བསྟན་ཏེ་མི་སྣང་བར་གྱུར་ཏོ། དེ་ཐོས་པ་ཙམ་གྱིས་དགེ་ཚུལ་གཉིས་པོའི་ལུས་ཀྱི་བ་སྤུ་རབ་ཏུ་གཡོས་པར་གྱུར་ཏོ། ལུས་དང་སྲོག་ལ་མི་བལྟ་བར་རྒྱགས་ཕྱེ་ཁུར་ནས་བོད་དུ་འོངས་སོ། དེར་སྟོད་ལུང་མདའ་བཀྲལ་བའི་འཕྲང་ལ་སླེབས་པ་དང། ཆུའི་འགྲམ་ན་མིའི་རོ་མགོ་མེད་པ་དང། མིག་མེད་པ་མང་པོ་བྱ་ཁྱིས་ཟ་འདུག་པ་མཐོང་ངོ་། །དེར་དགེ་ཚུལ་གཉིས་ཐེ་ཚོམ་དུ་གྱུར་ཏེ། བོད་ཀྱི་མི་ལ་གཏམ་བྱས་ནས། རྒྱལ་པོ་གང་ན་བཞུགས། རོ་འདི་རྣམས་ལ་ཅི་བྱུང་བ་ཡིན་བྱས་པས། བོད་ཀྱི་མི་ན་རེ། རྒྱལ་པོ་ལྷ་ས་ན་བཞུགས། རོ་འདི་རྣམས་ཁྲིམས་ལས་འགལ་བ་ལ་རྒྱལ་པོས་ཆད་པ་བཅད་པ་ཡིན་ཟེར་བས་དགེ་ཚུལ་གཉིས་ལོག་ལྟ་སྐྱེས་ཏེ། སྤྱན་རས་གཟིགས་བདུད་དུ་འདུག་པ། མི་འདི་ཙམ་གསོད་པ། ངེད་རང་གཉིས་ལོག་ལ་འདོང་ཟེར་ཏེ་ལོག་གོ།

At that time, there were two novice monks in lCang ra smug po in Li yul (Khotan). For eight years they had been trying to propitiate ’Phags pa ’jam dpal without success. A voice came from the sky, ’*dge tshul* (novice monks), between you two and ’Jam dbyangs there is no karmic bond, which is why it is hard for you to accomplish anything. Your deity is sPyan ras gzigs. That deity is now residing in the snow-land of Tibet, where he has emanated as the king. Go there and pay your respects to the king’. It was a disembodied prophecy. On hearing this, the novice monks’ hair stood on end. Without concern for their own safety, they took provisions of flour and went to Tibet. There, they arrived at a precipitous valley at sTod lung. Along the river bank, they saw corpses without heads, many without eyes, and some that had been eaten by dogs. Then the two novice monks began to have doubts. They asked a Tibetan man where the king was staying and why the corpses were there. The man told them that the king was in Lhasa and the corpses were people who had broken the laws and who the king had punished. The two monks became sceptical. They thought that sPyan ras gzigs must be a devil, having killed all those people. They decided to turn back.

[p.161]

དེར་རྒྱལ་པས་ཁོང་གཉིས་ལ་བཟའ་བཏུང་གིས་ཚིམ་པར་བྱས་ནས། དབུའི་ཐོད་ཕུད་དེ། ཨ་མི་དེ་བའི་ཞལ་བསྟན་ནས། ང་ནི་བོད་ཀྱི་རྒྱལ་པོ་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཡིན། ངས་རྒྱལ་སྲིད་བཟུང་ནས་ད་ལྟ་ཕན་ལ་སེམས་ཅན་ལ་ཕན་བཏགས་ནས། ཐར་པ་བྱང་ཆུབ་ཀྱི་ལམ་ལ་འཁོད་པ་མ་གཏོགས། གནོད་པ་ཁབ་རྩེ་ཁང་ཡང་སྐྱེལ་མ་སྨྱོང་། བོད་ཀྱི་མི་འདི་རྣམས་སྤྲེའུ་དང་བྲག་སྲིན་ལས་ཆད་པ་ཡིན་པས། དྲག་པའི་སྤྲུལ་པ་བྱས་པ་ཡིན་གསུངས་ཏེ། སེ་གོལ་བརྡབ་པས། རོ་རྣམས་འཇའ་ཡལ་བ་བཞིན་སོང་ངོ་། དེར་དགེ་ཚུལ་གཉིས་དད་ཅིང་གུས་པར་གྱུར་ཏེ།

The king gave them both food and drink. He took off his turban and revealed the face of A mi de ba (Amitabha). He said, ‘I am the king of Tibet, the great compassionate one. Ever since establishing royal power, I have cared for sentient beings by leading them to the path of liberation and enlightenment. I have not harmed any of them, even with so much as a pin prick. Since the Tibetan people are descendants of a monkey and a rock-demon, I have created powerful apparitions (*sprul pa*).’ Clicking his fingers, the corpses disappeared like a fading rainbow. Then the two novice monks regained their faith and trust [in the king].

Chapter 17: Concerning the departure of the king and his queens.

The king, Songtsen Gampo, is giving lengthy instructions to his grand-son about the Buddhist doctrine, ritual practices, and good rulership. In a passage said to be based on the *bKa’ chems ka khol ma*, he says:

[p. 181]

རིགས་ཀྱི་བུ་ངས་ནི་རྒྱལ་ཁྲིམས་ཆོས་ཁྲིམས་སུ་བསྒྱུར་ནས།

Son of the royal family, I have transformed the royal law into religious law.

Chapter 18

A description of the reign of Mangsong Mangtsen (Mang slong mang rtsan) starts with a recapitulation of the reign of Songtsen Gampo.

[p. 192]

དཀོན་མཆོག་ཞབས་ཏོག་བཀའ་ཁྲིམས་ཆོས་ལ་བསྒྱུར།།

Serving the Three Jewels and transforming royal law in line with the doctrine.

Chapter 21

During the early part of the reign of Tri Song Detsen, some ministers are against Buddhism:

[p. 202]

བློན་པོ་ཆོས་ལ་མི་དགའ་བ་རྣམས་ཀྱིས་ཆོས་བྱར་མི་གནང་བའི་ཁྲིམས་བཅས་ནས།

The ministers who were opposed to Buddhism made laws prohibiting religious practice.

Later, after the Bönpos are defeated in a debate with Buddhist scholars, Tri Song Detsen invites the Indian master Śāntarakṣita to Tibet. When he arrives at the palace, the king rushes to meet him without doing up the belt of his robe. The master declares:

[p. 203]

རྒྱལ་པོ་ཁྱེད་ཀྱི་དབུ་ལ་ལ་ཐོད་གསོལ་བས། སྟོད་དུ་མངའ་རིས་ཞ་(ཞྭ)་ཙམ་ཅིག་ལ་ཁྲིམས་ཤིག་ཆགས། ཞབས་ལ་ཆག་གསོལ་བས་སྨད་དུ་མདོ་ཁམས་ལྷམ་ཙམ་ལ་ཁྲིམས་ཤིག་ཆགས། སྐུ་ལུས་ལ་སྐུ་རགས་མ་བཅིངས་པས། བར་འདིར་རྒྱལ་ཁྲིམས་མྱུར་དུ་འཇིག་ཉེན་ཡོད།

King, the fact that you are wearing a turban (*la thod*) on your head indicates that in the upper land of mNga’ ris—like your hat (*zhwa*)—the law is established. The fact that you are wearing slippers (*chag*) on your feet indicates that in the lower land of mDo khams—like your boots (*lham*)—the law is established. The fact that you have not tightened your belt around your body means that here at the centre, the law is in danger of being quickly destroyed.

The king then embarks on an extensive programme of temple construction and things go well for the

people. The chapter ends by declaring:

[p. 221]

དེ་ནས་བོད་འབངས་ཐམས་ཅད་དགེ་བ་བཅུའི་ཁྲིམས་ལ་གནས་ཏེ། བདེ་སྐྱིད་དང་ལྡན་པར་གྱུར་ཏོ།

Then all the people observed the laws of the ten virtues, whereby they were endowed with happiness and good fortune.

Chapter 22: On Prince Mune Tsenpo (Mu ne btsan po)

[p. 223]

དགེ་བ་བཅུའི་ཁྲིམས་བཟུང་།

He maintained the laws of the ten virtues.

Chapter 25

The later king, Ralpachan (Ral pa can), patronizes Buddhism, establishes temples and founds meditation colleges.

[p. 227]

དགེ་བ་བཅུའི་ཁྲིམས་བཟུང་།

He maintained the laws of the ten virtues.

A long passage discusses Sino-Tibetan relations, recounting hostility and battles during previous centuries. It describes the early days of the reign of Mangson Mangtsen.

[p. 230]

བློན་པོ་མགར་གྱིས་མཐའ་བཞིའི་ཁྲིམས་བསྲུངས།

The minister, mGar, safeguarded the law in the territories on all four sides.

Later, after considerable conflict between Tibet and China, a peace treaty is concluded between them, recorded on a pillar erected at the border.

[p. 231]

རྒྱའི་ཧ་ཤང་དང་། བོད་ཀྱི་མཆོད་གནས་རྣམས་ཀྱིས་བར་དང་གནའ{མནའ}་དཔང་མཛད་ནས་དཔོན་པོ་དགྱེས་པའི་སྐྱེས་ཕུལ། ད་ཕྱིས་འཁོན་མེད་པར་ཆད་ནས། རྒྱ་ཡུལ་རྨེ་རུ་བྲུ་བའི་སོ་མཚམས་སུ་བཙན་པོ་དཔོན་ཞང་གཉིས་ཀྱིས་ལྷ་ཁང་རེ་བརྩིགས། ཕ་བོང་ལ་ཉི་ཟླ་བྲིས་ནས། གནམ་ལ་ཉི་ཟླ་ཟུང་གཅིག ས་ལ་བཙན་པོ་དཔོན་ཞང་། རྒྱའི་རྨེ་རུ་མན་ལ་བོད་ཀྱི་དམག་མི་དྲངས། དེ་ཡན་ལ་རྒྱའི་དམག་མི་དྲངས། ཕན་ཚུན་དུས{དུ་སོ}་མཚམས་བསྲུང་སྟེ། ས་ས་མལ། རྗེ་རྗེ་མལ་དུ་གནས་ནས། བོད་བོད་ཡུལ་ན་སྐྱིད། རྒྱ་རྒྱ་

ཡུལ་ན་སྐྱིད་པའི་ཁྲིམས་མཛད་ནས། དཀོན་མཆོག་གསུམ་དང་། ཉི་ཟླ་དང་། གཟའ་སྐར་དང་། ལྷ་གཉན་རྣམས་དཔང་དུ་བཙུགས་ཏེ། དབོན་ཞང་གཉིས་ཀྱིས་དབུ་བསྣུང་དང་བྲོ་བོར་རོ།

Chinese monks (*ha shang*) and Tibetan priests acted as mediators and oath-takers (*mna' dpang*). [The Chinese] offered presents to please the nephew (Tibet). Henceforth, they decided, there was to be no enmity. On the border, at rMe ru in China, each of the two, emperor uncle and nephew, erected a temple and drew a sun and a moon on a rock. [The treaty stated that] 'In the sky the sun and moon form a pair; on the earth the emperor uncle and nephew [are the same]. The Tibetan army will not be led beyond rMe ru in China; and the Chinese army will not be led to the other side. Each side will respect the border. The earth and stones shall rest in their own beds. Laws have been made ensuring that Tibetans will be content in Tibet and Chinese in China. The Three Jewels, the sun and the moon, the planets and stars, and the gods and spirits have been taken as witnesses.' The nephew and uncle bowed their heads and swore the oath (*bro bor*).

After an anti-Buddhist revolt, Ralpachan re-establishes order:

[p. 232–33]

ཆོས་ཁྲིམས་དང་། རྒྱལ་ཁྲིམས་གཉིས་གཏན་ལ་ཕབ། …
བོད་འབངས་ཐམས་ཅད་དགེ་བ་བཅུའི་ཁྲིམས་ལ་བཀོད་དེ། རྐུ་དང་། ཇག་དང་། གཡོ་ཟོལ་སོགས་བྱེད་པ་མེད་པར་གྱུར་ནས། བློན་འབངས་ཆོས་ལ་མི་དགའ་བ་ཐམས་ཅད་སྤྱོད་པ་ཤིན་ཏུ་དོག་པར་གྱུར་ཏོ།

He re-established both the royal law and the religious law … He established the laws of the ten virtues for the whole population, after which stealing, robbery, and fraud were eliminated, and all the ministers and subjects who were in opposition to the religion had their activities strictly curtailed.

The king also declares that those who oppose and accuse Buddhist monks shall have their eyes pulled out and their fingers cut off. Then the evil ministers decide to eliminate the religious law (*chos khrims*) by assassinating the king.

There follows an age of decline:

[p. 234]

དེ་ནས་རྗེའི་མངའ་ཐང་ནི་དགུན་ཁའི་འབབ་ཆུ་བཞིན་ཁྲི། དགེ་བཅུའི་རྒྱལ་ཁྲིམས་ནི་སོག་ཏུལ་གྱི་ཐོན་ཐག་བཞིན་ཞིག། བོད་འབངས་ཀྱི་བསོད་ནམས་ནི་སྨུམ་ཟད་ཀྱི་མར་མེ་བཞིན་སོང་། ཆབ་སྲིད་ཕན་བདེ་ནི་ནམ་མཁའི་འཇའ་བཞིན་ཡལ།

Then the power of the rulers diminished, like a waterfall in winter. The royal law of the ten virtues fell apart, like a rope made of rotten straw. The merit of the Tibetan people became like

a lamp in which the oil is exhausted. The prosperity and well-being of the kingdom faded away, like a rainbow in the sky.

Chapter 27

After Langdarma come a number of rulers who try to revive Buddhism, but they are chased out by Yum brtan, who seizes power, with negative effects. The concluding verse declares:

[p. 239]

སྤྲང་ཕྲུག་གཅེས་པར་གསོས་པས་མངའ་བདག་ཡུམ་བརྟེན་བྱུང་།
རིགས་ངན་དཔོན་དུ་བསྐོས་པས་དགེ་བཅུའི་རྒྱལ་ཁྲིམས་མེད།
ཤ་གོང་ཉུང་མས་བཅད་པས་ཕན་བདེའི་ཉི་མ་འགྲིབས།
རྒྱལ་བརྒྱུད་མཐའ་ལ་ཕུད་པས་རྗེ་ཡི་གདུང་རབས་ཆད།

When the lowly child was lovingly raised, the lord Yum brten emerged.
When [this person] of low birth was appointed as lord, there were no royal laws based on the ten virtues.
The noble flesh was diminished, and the sun of prosperity and well-being was obscured.
The royal line was exiled to the borders and the lineage of rulers ceased to exist.

Chapters 28 to 33

The text continues by describing events under later rulers and the demise of the royal house, leading up to the revival of Buddhism with the invitation to western Tibet of the Bihari scholar Atiśa.

Colophon

In the concluding remarks and colophon the author looks to the future and hopes that the teaching of the Buddha will spread and flourish in Tibet.

[p. 249]

ཚོགས་གཉིས་ལྷུན་པོའི་ཁྲོན་ལྟར་མངོན་མཐོ་ཞིང་།
ཁྲིམས་གཉིས་ཆོས་བཞིན་སྐྱོང་བའི་དགོང་པ་ཅན།
བསྟན་པའི་སྦྱིན་བདག་ས་སྐྱོང་རྗེ་རྣམས་ཀྱིས།
ཆབ་སྲིད་ཕན་བདེའི་དཔལ་ལ་སྤྱོད་པར་མཛོད།

May their two accumulations [of merit and wisdom] be as sublime as Mount Meru is high,
And, resolving to preserve the two laws (*khrims gnyis*) in accordance with the dharma,
May the patrons of the teaching, the sovereign rulers,

Exercise their worldly power for the abundance of prosperity and well-being.